

ЧЕРВЕНИТЪ ПРОЗОРЧЕТА

Червенитъ прозорчета

Срещу Великденъ, рано вечеръта дѣдо впрѣгна колата. Сложи слама. Окачи торбата на разнището. Завърза кожения герданъ на Бѣлчо. Заблещукаха бѣлитѣ пулчета. Удари голѣмиятъ звънецъ, като клепало.

— Качвай се! — викна той.

— А мама? — попитахъ азъ.

— Тя ще дойде по прѣкия пжтъ съ баща ти, а ние ще вървимъ съ колата по шосето.

Ржцетѣ ми треперѣха отъ радостъ и се боехъ да не изпусна месалчето съ червенитѣ яйца. За пръвъ пжтъ отивахъ въ Бухово. Въ нашето село още не бѣше изградена църквата и ние отивахме на църква чакъ въ планината.

Всичко бѣше готово. Дѣдо премѣненъ, съ бѣлъ кожухъ, като млѣко и рунтавъ калпакъ все обикаляше изъ двора, разчитваше, потѣгаше колата. Азъ седѣхъ вжтре въ сламата, като врабче, надничахъ на ритлитѣ и гледахъ въ прозорчето.

Свѣтна месечината надъ крушитѣ, като червена погача. Посипа свѣтлина по покривитѣ и трѣгна по млѣчния пжтъ.

Дѣдо откачи синджиритѣ, воловетѣ станаха, протѣгнаха се и запристѣяха мързеливо. Колата заскърца. Излѣзохме на полето, което треперѣше като зелено море. Монастирчето свѣткаше далече въ дълбокия долъ. Дѣдо повървѣ малко, па закачи синджиритѣ за кривитѣ рога на Бѣлчо, погали го по челото, качи се въ колата и подвижна на кроткитѣ животни. Надъ насъ свѣтѣше небето като стъкло, чисто и дълбоко. Треперѣха звездитѣ. Пшеницитѣ шумѣха, каточе ли изъ тѣхъ щѣпуркаха дълги мравешки кervани,

Дѣдо си запали лулата, смукна, пусна едно кълбо димъ на предъ и се обърна къмъ мене:

— Спишъ ли? — попита той.

— Не! — отвърнахъ азъ.

— Защо?